

Af Guds nåde til Guds ære

Hvis man spørger kristne, hvorfor de går til Gudstjeneste, svarer de fleste: »for at blive opbygget«, og det er sandt. Men det er ikke udtømmende; der er en hensigt med vort liv som Guds børn, der går ud over vor opbyggelse, velsignelse og tilfredsstillelse, nemlig *Guds ære!* Det ville forandre mangt og meget, om vi gik til Gudstjeneste *for at ære vor Herre og Frelser*, den evige Gud ved vor Herre Jesus Kristus! Tyngdepunktet ville blive flyttet fra os til ham, og det ville præge alt.

Ære være Gud i det højeste

Da glædens budskab blev forkyndt de forskrækkede hyrder på *Betlehems* marker, og det blev sagt dem: »Eder er i dag en Frelser født!« da var der i det samme en mangfoldig himmelsk hærs-kare, som lovpriste Gud og sagde: »*Ære være Gud i det højeste*« (Luk. 2,14).

De forstod, at al den vanære, synden havde kastet over Guds navn, nu blev taget bort af Frelseren, der var født, så at æren atter kunne blive Guds og Guds alene.

Synden får mennesket til at kredse om sig selv som centrum, men frelsen får de forløste til at glemme sig selv og *give Gud æren*. Han er nu midtpunktet i hele deres tilværelse, og de er opfyldt af et eneste ønske: *altid at ære ham!*

De sørger over al den vanære, de har kastet over hans navn, og er grebet af eet begær: at fremme *Herrens ære* (2. Kor. 8,19).

Alt, hvad de gør, gør de derfor til *Guds ære* (1. Kor. 10,31). Andet motiv har de ikke. Guds ære er den drivende kraft i deres dagligdag og på hviledagen. De lider i deres indre ved alt, der vanærer hans hellige navn. Han er *stor* for dem; han er *hellig*; han er *den eneste viise Gud*; han er *Den Almægtige*; hans søn, deres Herre og Frelser, er *kronet med herlighed og hæder*; hvordan skulle de kunne andet end altid at søge hans ære?

Det er påfaldende, i hvilken grad Guds ære lå de første kristne på sinde. Der er intet Skrift, der klarere end *Romerbrevet* åbenbarer frelsens forløsende hemmelighed: retfærdiggørelsen ved tro alene på vor Herre Jesus Kristus – og dog ville det ikke være rigtigt at sige, at hovedhensigten med evangeliet er menneskers frelse, med mindre man også siger: »*til Guds ære!*«

Hvorfor *evangeliserede* Paulus? Det gjorde han »for *Guds navn til ære* at virke tros-lydighed iblandt alle hedningefolkene« (Rom. 1,5).

Hvad *karakteriserede Abraham*, vor fader og vort forbillede i troen? Jo, »på Guds forjættelse tvivlede han ikke i vantro, men han blev styrket i troen og *gav Gud æren*, fuldt forvisset om, at det, Gud har forjættet, har han også magt til at gøre« (4,20-21).

Hvorfor *tager Guds børn sig af hverandre*? Er det for at hverve tilhængere? Forhåbentlig ikke! »Tag jer af hverandre, ligesom også Kristus har taget sig af os, *til Guds ære*« (Rom. 15,7).

Når vi får lov til at skue ind i Guds evige frelsesråd med jøder og hedningerne, da forstår vi, at vi skabninger ikke er det centrale, hvorom al opmærksomheden drejer sig i tid og evighed, men at »af ham og ved ham og til ham er alt; *ham tilhører æren i evighed!* Amen« (11,36).

Og når evangeliets forunderlige hemmelighed er blevet åbenbaret for at virke tros-lydighed i os, ja når hele Romerbrevets udtømmelige rigdom begynder at åbne sig for os, da udbryder vi: »Ham, den ene vise Gud ved Jesus Kristus, *være ære i evigheders evigheder!* Amen« (16,27).

Således forkynder Romerbrevet synderes frelse ved tro på vor Herre Jesus *til Guds ære!*

Denne tone med denne klang til Guds ære er umiskendelig overalt i Det nye Testamente, ja i hele Skriften. Desværre har vi ikke været tilstrækkeligt opmærksomme på den.

Det hænger sammen med, at vi er tilbøjelige til at gøre det guddommelige evangelium alt for ordinært og selvfølgeligt; når det er tilfældet, bliver der ingen ære til Gud.

Guds glædesbudskab er imidlertid alt andet end ordinært; det er så overvældende, at ingen kan udforske det, og ingen kan rumme det. At Gud, før verdens grundvold blev lagt, har udvalgt os i Kristus til at være hellige og uden dadel for hans åsyn og i kærlighed forudbestemt os til barnekår hos sig i følge sin egen viljes beslutning, kan du fatte det? Kan du rumme det? Det må siges at være alt andet end selvfølgeligt eller ordinært! Det er så overvældende en nåde – eller rettere: det er hans nådes *herlighed* eller hans nådes *rigdom* (Efes. 1,6 og 7), åbenbaret i Jesu dyrebare blod, da han bar al vor synd – det er hans egen herlighed (Efes. 1,12), og hele vor frelse bliver derfor til *lov og pris, d.v.s. til ære for hans nådes udtømmelige herlighed og rigdom* (vers 6 og 12).

Der kommer en dag (og den er nær), da hvert knæ skal bøje sig i Himmel og på jord og under jorden, og hver tunge skal

bekende til Gud Faders ære: Jesus Kristus er Herre (Fil. 2,10-11)! Vi har imidlertid modtaget den forløsende nåde allerede nu; derfor lever vi hver dag *til Faderens ære*; når frelsens udtømmelige rigdom og overvældende nåde står os for øje, strækker hele vort væsen sig ud efter *i eet og alt at give Ham æren*. Hver en bøn, vi sender op til ham, begynder med: »*Helliget vorde dit navn!*« og slutter med: »*Dit er Rigt og Magten og Æren i evighed! Amen!*«

Hovedpersonen

Det er en af syndefaldets forfærdelige følger, at mennesket gør sig selv til hovedperson i tilværelsen. Gud placeres i periferien som en, der er god at have i baghånden og kalde på i nødens time. Denne indstilling er svær at slippe af med; den hænger fast ved os langt ind i vort liv som kristne. Alt skal dreje sig om vort velbefindende, vor udfrielse af nød; dertil har vi Gud og hans frelse!

Så længe det er vor indstilling, er vi endnu ikke virkeligt frie; den, der har sig selv som tilværelsens centrum, kredser i ufrihed og bekymring om sig selv. Alt for ofte underbygger forkyndelsen denne indstilling, idet den fremstiller Gud og hans frelse som værende til for menneskets skyld. Der udstedes løfter på Guds vegne i mængdevis ud fra den forudsætning, at Gud er til for at indfri alle menneskets ønsker. Det er mennesket, det drejer sig om. »Mennesket i centrum« er ikke blot et politisk partis program, men tilsyneladende mange kristnes.

Det skyldes, at man har et ringe kendskab til Gud. Man forbinder intet *overvældende* og intet *frygtindgydende* med ham. Man siger »Gud« uden at fornemme, at man i virkeligheden ikke ved, hvad man siger.

Helt anderledes i Skriften! Næppe har *Johannes på Patmos* indledt sin hilsen til de syv menigheder i provinsen Asien med de herlige ord om Jesus Kristus, den førstefødte af de døde, der elsker os og har forløst os af vore synder med sit blod og gjort os til konger og præster for sin Gud og Fader, før han udbryder: »Ham være *æren og magten* i evigheders evigheder! Amen« (Åben. 1,4-6), og det første, han selv hører, efter at han under Åndens magt er kommet op i den himmelske verden, er: »*Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud, den Almægtige, han, som var, og som er, og som kommer!*« og når keruberne på denne måde frembærer *ære og pris og tak* til Ham, der sidder på tronen, og som lever i evighedernes evigheder, kaster

de fireogtyve ældste sig ned for ham, som sidder på tronen, og tilbeder ham, som lever i evighedernes evigheder, og lægger deres sejrskranse ned for tronen og siger: »Værdig er du, vor Herre og Gud, til at få æren og prisen og magten; thi du har skabt alle ting, og de blev til og blev skabt, fordi det var din vilje« (Åbenb. 4,8-11).

Hele verdensløbet styres fra først til sidst af Ham, der sidder på tronen, og Løven af Judas stamme, Lammet, det slagtede, og denne kendsgerning fremkalder en uophørlig tilbedelse og lovsang: »Værdig er Lammet, det slagtede, til at få kraft og rigdom og visdom og styrke og ære og pris og lov!« Og enhver skabning i Himmelen og på jorden og under jorden og på havet, ja alt, hvad i dem er, hørte jeg sige: »Ham, der sidder på troen, og Lammet være lov og pris og ære og magt i evighedernes evigheder!« og de fire væsener sagde: »Amen!« og de ældste kastede sig ned og tilbad (5,12-14).

Frelsen tilhører ikke de frelste, thi de er købt med Lammets blod til at tilhøre ham. De frelste er ikke hovedpersonerne i Guds verdenshusholdning, dertil er de alt for svage og små. Han, der sidder på tronen, er og forbliver den, hvorom alt drejer sig, og når verdensløbet har nået Guds mål, og vi er fremme ved afslutningen, da lyder der ligesom et mægtigt kor fra en stor skare i Himmelen, som siger: »Halleluja! Frelsen og æren og magten tilhører vor Gud!« og lidt senere: »Lad os glæde og fryde os og give ham æren« (19,1-7).

Da fatter vi, at alt er af Ham og ved Ham og til Ham, og at æren er Guds i det høje!« Ja, »Ham tilhører æren i evighed!«

Allerede nu vil Gud i sin barmhjertighed vise os dette ved sin Ånd, blot vi ikke har for travlt; han vil omvende de omvendte, så ikke de, men Han er deres livs centrum! Da giver de ham æren som aldrig før og har intet andet motiv end dette: *til Guds ære!*

Grundtvig forstod det, da han sang:

Af Guds nåde til Guds ære
evigt glade vi skal være
i vor Herres Jesu navn!

Vor Herre

Jesus Vor Frelser søgte i eet og alt udelukkende *sin himmelske Faders ære*. Derfor lød det flere gange fra Himmelen: »Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag!«

Jesus kunne sige disse ord: »Jeg ærer min Fader« (Johs. 8,49). Ingen anden kan sige således. Der findes i menneskehedens historie kun en, der aldrig, end ikke et øjeblik, vanærede Faderen eller søgte sin egen ære på bekostning af Guds. Derfor sagde han: »Jeg ærer min Fader!« uden at

slå øjnene ned.

At ære Gud er at gøre hans vilje i hans Ånd. Det koster meget i en verden, der er underlagt denne verdens fyrste, djævelen. Der raser en ubønhørlig kamp om Guds ære. Djævelen vil enten med fristelser eller med vold afholde enhver fra at gøre Guds vilje og give Ham æren. Han fristede Herren med gyldne løfter om alle denne verdens riger og deres herlighed, blot han ville falde ned og tilbede ham; han pinte ham med tortur og kors for at frarøve Gud denne ene mand, der altid ærede ham, og alle hans dæmoner løb stormløb imod hans sjæl for at indplante oprørets ånd i ham og således få ham på deres side – men forgæves! Tornekronet, med blodig ryg, med nagler gennem hænder og fødder, udleveret til spot og spe, i det dybeste mørke, forladt af alle, vedblev vor dyrebare Herre og Frelser at give Gud æren ved kun at gøre Hans vilje, indtil den var fuldbragt! Sandelig tilhører æren Ham, der sidder på tronen, og Lammet – men ikke dig og ikke mig!

Da han trådte ind i verden, sagde han: »Jeg er kommet for at gøre din vilje, min Gud« (Hebr. 10,7), det er det samme som at ære Gud. Som voksen mand sagde han: »Jeg er kommet ned fra Himmelen, ikke for at gøre min vilje, men hans vilje, som sendte mig« (Johs. 3,38), og da vejen var blevet så trang, at det kostede ham alt at forblive på den, bad han, idet hans sved pressesedes frem som bloddråber: »Ske ikke min vilje, men din« (Luk. 22,42). At give Gud æren er sandelig ikke nogen formel ting, det kostede vor Frelser mere, end vi kan fatte.

Nu har han løst os af vore synder med sit blod og skænket os sin Ånd – nu er det vor herlige, undertiden kostbare forret at søge Guds ære, intet andet!

Æren og sandheden

Den, der kun søger Faderes ære, taler anderledes end andre. Jesus udtrykker det således: »Den, som taler af sit eget, søger sin egen ære, men den, der søger hans ære, som sendte ham, han er sanddru, og der er ikke uret i ham« (Johs. 7,18). Heraf forstår vi, at den, der taler af sit eget, han er ikke sanddru – i hvert fald ikke i Guds øjne, og det er det afgørende!

Hvad er det, at være sanddru? Det er ikke blot at sige det rigtige, thi det kan de fleste indenfor deres område. Vi kristne kan sige meget bibelsk rigtigt, men gør vi det for at hævde os eller søge vor egen ære, da er det ikke sandt, selvom det er bibelsk rigtigt, thi sandheden kan aldrig adskilles fra Ham, der er sandheden, eller fra hans Ånd, der er Sandhedens Ånd. Hvor ofte har Guds folk ikke forsvaret sig ved hjælp af skriftsteder, argumenter og beviser, m.v. – og måske var det rigtigt (hvil-

ket det dog sjældent er i eet og alt), men alligevel var det ikke sandt, thi motivet bag alle de rigtige ord var den egne ære, position eller andet selvisk. Taler vi på den måde, vanærer vi Gud, men mener måske selv, at vi forsvarer hans sag! Da benytter vi Guds hellige ord på en måde, der bedrøver Guds Ånd – da sker det forfærdelige, at vi »benytter« Gud – selve tanken at »benytte Gud« er Guds-bespottelig! Vi taler af vort eget, drager Den Hellige ned og er løgnagtige, skønt vi siger noget bibelsk rigtigt. Lad os aldrig glemme, at Gud kan se helt ind i vort hjertes motiver, når vi taler!

Den, der ærer Gud, er derimod sanddru. Da hans drivende motiv er at ære Gud, taler han kun det, der fremmer Guds ære; derfor kan han tie.

Det kommer så stærkt til udtryk hos vor Frelser; vi ser ham ofte tie, skønt han var sine modstandere uendeligt overlegen og med et par ord kunne have nedgjort dem alle.

Der står om ham: »Han bar det stille, han oplod ikke sin mund« (Esaj. 53,7); han søgte nemlig ikke sin egen ære eller sin egen vilje, men Faderens! Han talte ikke af sit eget. Han forblev sanddru, thi han tav, hvor rigtige ord ikke havde givet Faderen ære! Således er Han, i hvis mund der ikke blev fundet svig!

Tilbedere i Ånd og Sandhed

Verdenshistorien såvel som hvert enkelt menneskes historie drejer sig om *æren* eller *tilbedelsen*. Hvem skal have æren, tilbedelsen, lovsangen, lydigheden, hengivenheden, hele hjertet?

At ære Gud i Ånd og Sandhed er at udsætte sig selv for vanære: »Jeg ærer min Fader, og I vanærer mig«, sagde Herren (Johs. 8,49). Midt i verdenshistorien er det kors rejst, på hvilket Han hænger, der ærer Gud helt ind i døden i synderes sted, og ved sin opstandelse genføder os til et levende håb, så også vi i kraft af hans barmhjertighed kan få lov til at høre med iblandt dem, der tilbeder og ærer Gud i Ånd og Sandhed, skulle vi end selv vanæres derved.

Det er kun evangeliet, der har kraft til at forvandle os til sande tilbedere. Mange har forsøgt i egen kraft at ære og tilbede Gud; en tilbedelse, frembragt af loven, strækker imidlertid ikke til. Men »da de så Jesus, tilbad de ham« (Matt. 28,17); hans kærlighed og herlighed overvældede dem – de kunne ikke andet end tilbede ham!

Med Ham for øje tilbeder også vi og søger intet andet end at ære Faderen – lovet være Herren for så gennemgribende en nåde!

Den majestætiske herlighed

Det er apostelen *Peter*, den ulærde fisker, der anvender disse udtømmelige ord (2. Peter 1,17). Når vi lytter til ham, fornemmer vi, at vort kendskab til Gud er såre ringe.

Den »uendelige, absolutte, kvalitative forskel« imellem Gud og mig, en synder, træder tydeligt frem gennem Peters få ord.

Majestæt

Ingen har set Gud, thi ingen kan se ham uden at dø. Bibelen indeholder derfor intet »fotografi« af Gud. Men profeten *Ezekiel* fik lov til at møde HERRENS herlighedsåbenbarelse og faldt straks på sit ansigt. »Ovenover hvælvingen var der noget som safir at se til, noget ligesom en trone, og på den, ovenover, var der noget ligesom et menneske at se til. Og jeg skuede noget som funklende malm fra det, der så ud som hans hofter, og opefter; og fra det, der så ud som hans hofter, og nedefter skuede jeg noget ligesom ild at se til; og stråleglans omgav ham. Som regnbuen, der viser sig i skyen på en regnvejrsdag, var stråleglansen om ham at se til« (Ezek. 1,26-28).

Ikke underligt, at Skriften fremhæver, at det er frygteligt at falde i den levende Guds hænder! Hans majestætiske hellighed er som ild. Gud er sandelig at frygte!

At være i oprør imod Ham er den visse undergang og fortabelse. Han kender ikke til personsanseelse. Hans herlighed er majestætisk; han angler ikke efter popularitet; hans vælde er fra evighed til evighed aldeles udemokratisk, idet hans trone ikke hviler på stemmeafgivning, flertal eller menneskegivne betingelser, men er majestætisk i uafkortet betydning, urokkelig og ophøjet.

Når han taler, sker det; når han byder, står det der. Der går ingen tid imellem hans bud og udførelsen af det. Hvad han vil, det gør han, thi hans kraft er som hans vilje.

Han har i modsætning til alle andre og alt andet ingen begyndelse. Han er før alle tider, nu og i alle evigheder. Hans navn er som hans væsen en hemmelighed, der må åbenbares; men ingen kan rumme den fulde åbenbaring deraf; derfor forbliver hans navn og væsen en hemmelighed: »JEG ER« – »JEG ER DEN, JEG ER.«

Ingen skabning kan møde ham oprejst; alle falder på deres ansigt eller skjuler ansigtet for ham. Vor Gud er en fortærende ild. »Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud, den Almægtige, han, som var, og som er, og som kommer!«

Jeg havde en ven i Sønderborg, der var så grebet af Guds majestæt, at han, der var

den høfligste og ydmygeste mand, man kan forestille sig, ikke følte, han kunne tiltale Dronningen med »Deres Majestæt«. Der var for ham kun een Majestæt – og ordet »Majestæt« betød for ham noget så guddommeligt og overvældende, at han ikke turde anvende det på nogen skabning, end ikke Dronningen!

Evangeliget er ikke et budskab, der ophæver Guds majestæt, så Gudsfrygt bliver et underordnet begreb. Det glade budskab populariserer ikke Den Almægtige, så vi nu kan møde ham på vor egen facon. Evangeliets evige indhold forbliver: »Frygt Gud og giv ham æren« (Johs. Åb. 14,7).

Denne er min Søn, den elskede

Da Jesus trådte ind i denne faldne verden, var det uden synlig herlighed af nogen art. Han gav afkald derpå, tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig. I fremtræden fandtes han ganske som et menneske – men han var lydig, intet andet end lydig, altid lydig, ja lydig indtil døden på et kors!

Han tog engang tre af sine apostle, *Peter*, *Jakob* og *Johannes* med sig op på et højt bjerg, hvor han blev forvandlet for deres øjne. Hans åsyn strålede som solen, hans klædning blev blændende hvid, og der lød en røst fra den majestætiske herlighed: »Denne er min søn, den elskede; i ham har jeg velbehag!«

De tre apostle blev grebet af frygt, thi nu åbenbares Guds majestætiske herlighed sig for dem en kort stund. Evighedens alvor gjorde sig gældende – og hvem bærer da ikke? »Hvem kan bestå – også jeg skal dø og derefter dømmes af Ham, hvis majestæt og hvidglødende hellighed jeg nu fornemmer!«

Men Jesus var der! Han sagde: »Frygt ikke!« Og da de slog øjnene op, så de ingen uden Jesus alene.

Så gik de ned ad bjerget, og han fortsatte sin vandring imod målet på højen udenfor Jerusalem, hvor de hængte ham op på et kors imellem to forbrydere.

På Jesu kors ophæves Guds hellighed og majestæt ikke; snarere kunne man sige, at den understreges og fremhæves, thi Gud sparede ikke sin Søn, den elskede, da han tog al vor synd på sig. Alle Guds vredes brændinger skyllede ind over hans sjæl med uformindsket styrke.

Gud er hellig, Gud forbliver hellig; frelsen skabes ikke derved, at Gud opgiver eller nedskriver sin hellighed, men derved, at han fastholder den. Hvad det kostede ham, fatter ingen; det var jo over-

for sin søn, *den elskede*, i hvem hans sjæl havde velbehag, han fastholdt sin absolutte hellighed, da hans søn var blevet gjort til synd for vor skyld. Derfor blev han knust, da Guds straf for vore overtrædelser faldt på ham. Guds hellighed og hans elskede søn knust derunder for vor brødes skyld, det åbenbares os derude på Golgatas høj!

Således er Guds kærlighed uadskillelig fra hans majestætiske herlighed og hellighed. Således er nåden det kostbareste, dyrebareste og helligste af alt.

Du og jeg

Hellighed og *herlighed* er ligesom *majestæt* almene begreber, der ikke siger vor samvittighed ret meget, før de bliver konkrete og praktiske. I *de ti bud* og i *bjergprædiken* sker det! Vil nogen vide, hvordan Guds ubøjelige hellighed og majestæt møder ham i dagliglivet, han fordybe sig i Guds bud.

De er tilværelsens hellige fundament, thi de er Guds hellige og herlige vilje. Som han er hellig og fuldkommen, således er hans lov det. »Loven er hellig, og budet helligt og retfærdigt og godt«, siger *Paulus* (Rom. 7,12).

Som frelsen ikke skabes derved, at Gud opgiver eller nedskriver sin hellighed, består den heller ikke i, at Gud ser igennem fingre med overtrædelse af hans hellige og fuldkomne lov. Frelse på bekostning af lovoverholdelse eksisterer ikke. Det ville jo være frelse på bekostning af Guds vilje – man kunne sige: på bekostning af Gud selv!

Det er menneskehedens grundulykke, at man negligerer Guds hellige bud. Det er *Danmarks* ulykke og grundsynd. Vel er budene blevet overtrådt af mennesker ned igennem historien, men først i vor tid har lovgiverne vovet at lovgive direkte og bevidst imod de ti bud. Og først i vor tid er store dele af kristenfolket gået med dertil. Det begyndte med loven om fri abort – en hån imod alt livs Skaber og Opretholder. Det fortsatte med loven om integreret seksualundervisning uden hensyntagen til Guds bud – da åbnede man for afgrunden i skolerne og førte vort lands børn og unge direkte ud i oprøret imod deres Herre og Skaber. Så kom loven om ophævelse af forbudet imod pornografi – man kunne lige så godt have kaldt den for loven om ophævelse af Guds bud – og loven om registrering af homoseksuelle parforhold – nu mangler blot loven, der afskaffer Gud – eller loven, der forbyder forældre at bede aftenbøn med deres børn og læse Bibelen for dem.

Vore lovgivere har ikke villet vide af Guds hellige Majestæt og evigt urokkelige lov, skønt den er menneskelivets fundament – grundloven under alle sande love. Nu vakler alt, indtil samfunds bygningen styrter sammen i kaos og vildskab, om ikke loven d.v.s. *Guds* lov i modsætning til synderes lov atter bringes i højsædet ved et mægtigt nådesindgreb af *Den Hellige* og *Herlige*.

I dette grufulde forfald er det enhver genfødt kristens forret at stå synden imod, om nødvendigt indtil blodet – det er det samme som at *hævde Guds hellige vilje i ethvert forhold*, privat som offentligt. Om end samfundet går til grunde i styrttykket nedad, forbliver Gud den hellige, uforanderlige Majestæt, der dømmer og vil dømme enhver, også enhver lovgiver, efter hans gerning.

Men *dommen begynder med Guds hus, menigheden*. Han, der ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, ser ikke igennem fingre med synd hos dem, der kalder sig med hans navn. Lad os derfor vogte vore sjæle for den falske og farlige sikkerhed, der gør vor samvittighed sløv, så Guds frygten mister sit greb om os. Alt for megen kristelig aktivitet er gennemsyret af denne uåndelige sikkerhed, hvor ingen bæver for, om han nu også behager Gud og gør hans vilje. Man kommer sammen, man deler Ordet, man synger og beder, og man taler om, at menighedslivet »fungerer« – men ingen kæmper som for livet – ingen arbejder med virkelig frygt og bæven på sin sjæls frelse – Guds frygten dæmpes ned til almindelig borgerlig pænhed af den overkommelige art. Saltet mister sit salt, og menighedslivet forvandles til et socialt samvær i afmattet Guds frygt, afdæmpet nidkærhed og underlødige underholdning. Og dette byder man Gud den Almægtige

uden at stille det spørgsmål, om Han nu også lader sig dette byde.

I denne afmattede og afmattende tilstand befinder vi os alle mere eller mindre; ingen kan sige sig fri for skyld, i hvert fald ikke han, der skriver dette. Guds hellige Majestæt kan vi ikke ændre – tilstanden i samfundet kan vi ikke ændre – tilstanden i menigheden heller ikke – og os selv kan vi heller ikke ændre – hvad skal vi dog gøre? – hvordan skal vi kunne stå til regnskab for Majestæten en dag?

Lovet være Gud

Det er sandt, at frelsen aldrig sker på bekostning af Guds hellighed gennem en nedskrivning af hans bud. Men heri ligger noget over al måde befriende og forløsende!

Der er jo en, der har fuldbyrdet Guds hellige vilje helt ind i døden, og det har han gjort *for vor skyld!* Der er en, der har vist, at han kunne gøre Guds vilje under alle forhold.

Han er vor Frelser og Herre. Han er mere end Guds nødløsning, da det gik galt i syndefaldet, thi han og hans værk er fra evighed af det centrale i Guds hellige råd med sin skabning.

Ved ham formår Gud det, der ligger aldeles uden for vor rækkevidde og mulighed, nemlig at *fremstille os dadelfri for sin herlighed i fryd*.

Vel nedskriver Den Almægtige aldrig sin fordring på fuldkommenhed, og vel er vi i os selv håbløst afmægtige, underlagt synden og utallige begrænsninger, men hvad der således er os umuligt, fordi vi er kød, det er blevet os muligt, fordi Kristus er den, han er. Han har løst os af vore synder med sit blod og gjort os til konger og præster for sin Gud og Fader – og se, i skyerne kommer han – hvert øjeblik kan vi vente ham – han dømmer os allerede nu

for alt det, vi tillader os at byde Gud uden at bæve for, om Gud lader sig det byde – bøjer vi os under hans strenge og skarpe dom, da løser han os ud af det, vi dømmes for, og fornyer os i vort indre menneske, så det ligesom rejser sig i en ny tro, en ny glæde, en ny kraft og modtager forvisningen om, at det, Gud har lovet, nemlig at fremstille os dadelfri for sin herlighed i fryd, det er han også mægtig til at gøre.

Da fornyes også vor Guds frygt; den bliver mere bævende, thi hans majestætiske herlighed står os nu klart for øje, men den lammer ikke vor tro – tværtimod styrker Guds frygten troen, så den priser Gud som aldrig før for syndernes forladelse efter hans barmhjertigheds og nådes rigdom og iler fremad i det kapløb, vi endnu har tilbage, fuldt forvisset om, at Han, der har kaldet os, Han vil også gøre det – gøre hvad? – *fremstille os dadelfri for sin herlighed i fryd!*

Hans majestætiske herlighed markerer tydeligere og tydeligere den absolutte forskel imellem Ham, den eneste viise Gud, og mig, en benådet synder – derfor *bæver* jeg og byder ham ikke hvadsomhelst – men i hans majestætiske herlighed er min korsfæstede Herre og Frelser hans væsens udtrykte billede – derfor frydes jeg også og giver ham æren for frelsen i hele dens guddommelige fylde, der indbefatter, at *han en dag vil fremstille mig for den majestætiske herlighed uden plet eller lyde eller noget deslige*.

Sandelige siger vi med *Judas*: »Men Ham, der har magt til at bevare jer fra fald og fremstille jer dadelfri for sin herlighed i fryd, den eneste Gud, vor Frelser ved vor Herre Jesus Kristus, Ham tilhører ære og majestæt, væld og magt, før alle tider, og nu og i alle evigheder! Amen« (Judas 24-25).